

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **T. P. V.**
zastoupena JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou
se sídlem Wenzigova 5, Praha 2

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. března 2019, č. j. CPR-30205-2/ČJ-2018-930310-V230, o správním vyhoštění cizince z území členských států Evropské unie,

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 3. 2019, č. j. CPR-30205-2/ČJ-2018-930310-V230, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 8. 2018, č. j. KRPA-243787-23/ČJ-2018-000022, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14.652,78 Kč, a to do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Ireny Slavíkové, advokátky se sídlem Wenzigova 5, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo prvoinstanční správní orgán“) ze dne 20. 8. 2018, č. j. KRPA-243787-23/ČJ-2018-000022, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil jí lhůtu v délce jednoho roku, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU a současně jí stanovil lhůtu vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou pro rozpor s ustanovením § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a pro rozpor s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Skutkové okolnosti jejího případu nepovažuje za dostatečně zjištěné, zejména chybí řádné zjištění skutkového stavu pro účely hodnocení správního orgánu ve vztahu k zásahu do jejího rodinného a soukromého života v návaznosti na shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobkyně tvrdila, že žije ve společné domácnosti s panem M. V. Správní orgán uvedl, že tato osoba neprochází informačním systémem, avšak z obou rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by správní orgán provedl jakékoliv šetření na uvedené osobě k této osobě. Pokud uvedla, že se jmenuje M., jedná se o domácké jméno, kterým jej oslovuje, přičemž správně se jedná o M. V. Nemohla tak být ověřena ani povaha a pevnost jejich vzájemného vztahu, přičemž žalobkyně jej považuje za blízký a intenzivní.
5. Vyhoštění žalobkyně na dobu jednoho roku představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, a je proto v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Judikatura ESLP, kterou správní orgány musí při zkoumání dopadů rozhodnutí o vyhoštění do života cizince zkoumat, zohledňuje 6 základních kritérií, která musí být posuzována ve vzájemné souvislosti a být porovnávána se zájmy jednotlivce na pobytu na území státu, se zájmy na ochraně veřejného pořádku či nebezpečím pro společnost. Žalobkyně přišla na pracoviště odboru cizinecké policie dobrovolně, ve snaze řešit svoji pobytovou situaci. Porušila sice zákon o pobytu cizinců, k čemuž se přiznala, ale uvedla současně závažný důvod, který ji k tomu vedl. Jinak je bezúhonná, nezatěžuje sociální systém a nepředstavuje nebezpečí pro společnost nebo veřejný pořádek.
6. Proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil jeho zrušení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Připomněl, že důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně neprokázala věrohodným způsobem oprávněnost pobytu. V napadeném rozhodnutí se žalovaný dle svého přesvědčení podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Za daných okolností dle jeho názoru nelze od uložení správního vyhoštění upustit, napadené rozhodnutí představuje přiměřené opatření.
8. Pokud jde o aktuálně uplatněné žalobní námitky, byl žalovaný toho názoru, že se v rámci správního řízení zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co vyšlo najevo a co žalobkyně uvedla.
9. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Jednání soudu

10. Při jednání soudu dne 21. 5. 2019 odkázala zástupkyně žalobkyně na obsah podané žaloby. Dodala, že žalobkyně již při pohovoru před správním orgánem uvedla informace o osobě svého druha, pouze jej nesprávně identifikovala křestním jménem, když uvedla, že se jmenuje M. V. Ve skutečnosti je však jeho jméno M. V., jinak informace o datu jeho narození a místě bydliště byly stejné. Pokud uvedla, že se jmenuje M., jednalo se o domácí oslovení. Správní orgány zcela rezignovaly na zjištění hloubky a intenzity vztahu žalobkyně a jejího druha. Dále zástupkyně žalobkyně uvedla, že dne 6. 5. 2019 podala žalobkyně na OAMP pracoviště Kladno žádost o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Věc je vedena pod sp. zn. OAM-8344/PP-2019. Pro toto řízení doložila relevantní podklady, například nájemní smlouvu.
11. Krajský soud poté přistoupil k účastnickému výsledku žalobkyně. Ta uvedla, že do ČR přijela někdy mezi 15. až 20. květnem 2018 na pozvání od kamarádky. S panem V. se seznámila začátkem června 2018 v tržnici SAPA v Praze. K setkání došlo náhodně. Žalobkyně byla ve vietnamském bistru, kde bylo i několik Vietnamců, kteří se bavili s panem V. a následně je seznámili, protože žalobkyně v té době prakticky vůbec neuměla česky. Od té doby za ní pan V. jezdil každý víkend do Prahy a poté ji pozval, aby se přestěhovala k němu do Turnova. Nepamatuje si již přesně, ale zhruba po pár měsících se k panu V. jela podívat, pak střídavě jezdila mezi Prahou a Turnovem. Poté již natrvalo zůstala bydlet u něho. Kdy se tak stalo, nedokáže přesně datovat. Nyní žijí společně, ona se stará o domácnost, vaří a uklízí, její druh se snaží si různé přivydělávat. Žijí spolu jako muž a žena. Hovořili spolu o tom, že by v budoucnu uzavřeli manželství. Zná se s maminkou svého druha. Byla už u ní několikrát na návštěvě, a stejně tak ona navštěvuje je. Otec druha již před 2 lety zemřel. Vycestování z území by pro ni bylo špatné, protože jako druh a družka, případně jako manželé by měli žít společně.
12. Samosoudce poté seznámil přítomné s podstatnými okolnostmi projednávané věci.
13. Následně krajský soud provedl výslech svědka pana M. V. K místu bydliště svědek uvedl, že trvalý pobyt má sice na shora uvedené adrese, ale fakticky bydlí na adrese.
14. Svědek vypověděl, že se žalobkyní se seznámil v květnu 2018 na tržnici SAPA v Praze. Často tam jezdí se svým kamarádem vietnamské národnosti, jmenuje se Ing. L. Šel si tehdy dát kafe a žalobkyně tam seděla. Neuměla tehdy česky, ale on je světoběžník a nemá problém se seznámit. Komunikovali tak, že ona měla u sebe mobil s překladáčem. Po seznámení ji pozval, aby cca za 14 dní se přijela podívat k němu do Turnova. Přestavil

ji při té příležitosti své mamince. Ona se pak vrátila zpět, ale po nějakou dobu příležitostně do Turnova stále jezdila. Zhruba od srpna loňského roku pak u svědka v Turnově bydlí trvale. Vedou společnou domácnost, platí měsíčně nájem 1.000 Kč a 1.000 Kč inkaso. Na platbě se podílí rovným dílem. Na místě svého trvalého bydliště svědek nebydlí proto, že má od roku 2007 problém s exekucí. Žijí spolu i jako muž a žena, přestože je mezi nimi určitý věkový rozdíl. Žalobkyně se stará o domácnost, svědek velmi oceňuje její vietnamskou kuchyni. Mají se rádi, a přestože se asi nebudou brát hned zítra, v perspektivě tuto možnost rozhodně připouští. O žalobkyni vím, že má dvě děti, které jsou již samostatné a je rozvedená. Kdyby žalobkyně musela opustit ČR, tak by mu to vadilo z toho důvodu, že ví, že lidé z vietnamské komunity, zejména vietnamské ženy, se umějí postarat o osoby ve stáří. Popravdě, to si od tohoto vztahu také slibují.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud následně přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Podstatou žaloby byla jediná žalobní námitka. Žalobkyně namítala, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci. A to konkrétně povahu jejího vztahu, který na území České republiky navázala s panem M. V. V důsledku to pak dle jejího názoru správní orgány rozhodly v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, potažmo jeho § 174a odst. 1. Krajský soud musel dát tomuto názoru z níže rozvedených důvodů za pravdu.
17. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Dle § 174a odst. 1 téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 28. 6. 2018 se žalobkyně dostavila na příslušné oddělení cizinecké policie se snahou řešit do té doby nezákonný pobyt na území České republiky. Již tehdy sdělila, že sdílí společnou domácnost se státním příslušníkem České republiky. V ručně psaném prohlášení uvedla, že žije s panem M. V., ve společné domácnosti na adrese, že má podanou žádost o pobyt na území České republiky a že plánují svatbu. Toto prohlášení bylo jednak sepsáno rukou a podepsáno, a v obdobné podobě bylo napsáno rovněž na počítači a podepsáno.
20. Po zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně s ní byl proveden pohovor. V rámci něho žalobkyně ohledně svého vztahu ke státnímu příslušníkovi České republiky vypověděla, že má na území České republiky citový vztah k panu M. V., který bydlí v. Uvedla, že se znají od konce května 2018, na přelomu května a června 2018 se

k němu nastěhovala. Setkali se na tržnici SAPA v Praze a začali spolu náhodně komunikovat. Chtěl vietnamskou ženu. K tomu došlo mezi 20. Až 25. 5. 2018. Bylo to v jediné restauraci, kde dělají pizzu. Dali si také kafe. Žalobkyně tehdy dále sdělila, že aby se domluvili, používají překladač v mobilním telefonu. Přestěhování do Turnova navrhl pan V., do té doby bydlela u kamarádů v Praze. V Turnově bydlí v bytě, za ubytování platí, ale pouze energie. Jedná se o částku 1 000 až 1 500 Kč. Peníze má z brigád. Za jmenovaného by se chtěla vdát.

21. K předmětné problematice, tedy k žalobkyní tvrzené existenci citového vztahu mezi ní a panem V. se správní orgán prvního stupně vyjádřil tak, že po provedené lustraci v dostupných informačních systémech se v nich osoba M. V., s trvalým pobytem na adrese, nenachází. Z toho dovozoval, že tato osoba buď vůbec neexistuje, nebo že žalobkyně uvedla záměrně špatně nebo že si je správně nezapamatovala. Čestnému prohlášení předloženému žalobkyní vytkl, že je podepsané pouze žalobkyní, a z toho důvodu k němu jak k důkaznímu materiálu ve prospěch žalobkyně nepřihlédl. Dále uvedl, že i kdyby cizinka k nějaké osobě na území České republiky cítila náklonnost, musela si být vědoma toho, že zde pobývá nelegálně a její rodinný život proto může být kdykoliv ukončen. Vztah trvající měsíce nelze považovat za natolik intenzivní a dlouhodobý, aby jeho ukončením mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků. Tento případný vztah lze dle jeho názoru rozvíjet případně i na dálku, pomocí komunikačních technologií.
22. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že správné jméno jejího druha, se kterým žije, je M. V., datum narození a místo pobytu jsou shodné. Již tehdy uvedla, že jméno M. použila proto, že mu tak říká. Popsala rovněž, v čem pro ni uložené správní vyhoštění bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.
23. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný jako odvolací orgán již lustraci osoby, jejíž upřesněné jméno uvedla žalobkyně v odvolání, neprovedl. Bez dalšího dospěl k závěru, že informace podané žalobkyní působí nevěrohodně a účelově, pokud žalobkyně chybuje ve jménu této osoby (a to i na čestném prohlášení. To navíc není panem V. vůbec podepsané. Podepsané je pouze žalobkyní, která ovšem uvedla, že neovládá český jazyk písmem ani slovem. Z toho dle žalovaného plyne, že čestné prohlášení nepsala cizinka. Ohledně dalšího hodnocení problematiky přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se pak ztotožnil s názory a závěry vyslovenými prvoinstančním správním orgánem.
24. V průběhu soudního řízení předložila žalobkyně soudu rukou psané čestné prohlášení pana M. V., v němž uvedl, že žije se žalobkyní ve společné domácnosti na shora uvedené adrese od května 2018 a že plánují v nejbližší době uzavření sňatku.
25. Při jednání soudu dne 21. 5. 2019 bylo důkazní řízení doplněno ve smyslu § 52 s. ř. s., a to konkrétně o účastnický výsledek žalobkyně a o svědecký výsledek pana M. V. Obsahy obou výpovědí jsou citovány v bodě IV. tohoto rozsudku, krajský soud na ně v podrobnostech odkazuje, neboť považuje za nadbytečné je opakovat.
26. Přestože mezi údaji uváděnými žalobkyní a svědkem v jejich výpovědích, případně v jejich čestných prohlášeních, lze nalézt určité nesrovnalosti (zejména ohledně skutečnosti, kdy žalobkyně začala žít trvale se žalobcem ve společné domácnosti v Turnově), podstata jejich tvrzení je shodná a obsah tvrzení nepůsobí zjevně nevěrohodným dojmem. Minimálně bylo postaveno najisto, že tvrzený druh žalobkyně

skutečně existuje a ve shodě s ní tvrdí, že již po dobu několika měsíců vedou společnou domácnost, žijí spolu jako muž a žena a uvažují o tom, že by uzavřeli sňatek. Žalobkyně se snaží o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalobkyně i svědek uvedli, v čem spatřují nepřiměřený zásah správního vyhoštění žalobkyně pro svoji osobu.

27. V souvislosti se shora uvedenými zjištěními krajský soud zdůrazňuje subsidiaritu soudního přezkumu ve správním soudnictví. Za dané situace to proto nemůže být správní soud, který by v tuto chvíli mohl vyslovit závěr, že žalobkyni uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života nebo že tomu tak není. Tím by v tento okamžik, za takto zjištěného skutkového stavu věci, nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů.
28. Těm ovšem ve shodě se žalobou musí vytknout, že skutkový stav věci skutečně nezjistily dostatečně, jak vyplynulo v soudním řízení. Nepodnikly dostatečné kroky k identifikaci označeného druhu žalobkyně, přestože k tomu měly (rozhodně v odvolacím řízení) potřebné informace. Na tato zjištění zcela rezignovaly, tvrzený vztah nepovažovaly za prokázaný, pro případ, že by tomu tak být mělo, jeho povahu a intenzitu bez dalšího (resp. jenom na základě toho, že pokud by existoval, tak jenom několik měsíců), bagatelizovaly.
29. Tím ovšem zatížily správní řízení vadou, která by mohla mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Proto krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které trpělo stejnou vadou, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.).
30. V něm se tedy správní orgány znovu budou muset zabývat vztahem mezi žalobkyní a panem M. V. Za tím účelem mohou provádět další důkazy (a krajský soud se domnívá, že přes znění § 78 odst. 6 s. ř. s. to s největší pravděpodobností bude nezbytné), kterými bude zjišťována povaha a pevnost uvedeného vztahu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě při zohlednění všech dalších v tomto ustanovení vymezených kritérií posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Jedině při pečlivém zjištění skutkového stavu věci bude moci správní orgán dospět ke správnému závěru, zda správní vyhoštění žalobkyně nepřiměřeně zasáhne do jejího soukromého nebo rodinného života či nikoliv.
31. Jak opakovaně judikují správní soudy, posouzení toho, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiznivý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35; dostupný na www.nssoud.cz).
32. Krajský soud v souvislosti se shora uvedeným ještě dodává, že se rovněž neztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně hodnocení čestných prohlášení žalobkyně, která předala správním orgánům, byť tato otázka po doplnění důkazního řízení již nemusí mít velkou relevanci. Pokud žalobkyně předložila čestné prohlášení psané na počítači, které skutečně s ohledem na svoji malou znalost českého jazyka evidentně psát nemohla, a pouze je vlastnoručně podepsala, neznamená to ještě samo osobě, že s obsahem čestného prohlášení nebyla seznámena a že neodpovídá její pravé vůli a skutečnosti. Navíc předložila i čestné prohlášení psané rukou, na první pohled lámanou češtinou, kde již zřejmě jeho vlastnoruční sepsal žalobkyní v úvahu přichází. Ostatně i tyto skutečnosti

mohou správní orgány v průběhu dalšího správního řízení ověřit.

33. Krajský soud pro úplnost připomíná, že právním názorem, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

VI. Náklady řízení

34. V řízení úspěšná žalobkyně má proti neúspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila. Protože žaloby v tomto typu soudního řízení jsou osvobozeny od platby soudního poplatku, náklady řízení na straně žalobkyně sestávají z nákladů na její zastoupení advokátem, jejichž výši krajský soud určil dle vyhlášky MS ČR č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).
35. Výše odměny za jeden úkon právní služby vychází z tarifní hodnoty 50.000 Kč určené dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a činí dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu částku 3.100 Kč. Zástupkyně žalobkyně učinila dne 27. 5. 2019 ve věci písemné vyúčtování odměny, v němž účtovala odměnu za 3 úkony právní služby - příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a účast při jednání soudu dne 21. 5. 2019 (§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d) advokátního tarifu). Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále účtovala jízdné za cestu na jednání soudu dne 21. 5. 2019 osobním vozem Octavia Combi na trase Praha – Hradec Králové a zpět ve výši 1.318 Kč a náhradu za tím promeškaný čas za 6 půlhodin po Kč 100 Kč. Advokátka žalobkyně doložila, že je plátcem DPH, proto krajský soud navýšil vypočtenou odměnu o částku odpovídající dani, již je advokát povinen z odměny odvést, a to v zákonné sazbě 21% (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy odměna za zastoupení činí částku 14.652,78 Kč.
36. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit dle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám advokátky žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. května 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu